

Kobylinky jsou tu pro pobavení

připravila Slávka Chrpová foto Zdeněk Brůna a archiv Ztracené kobylinky

Zdeněk Brůna je jedním ze zakladatelů a nyní hlavní duší dnes už legendárních Ztracených kobylek – orientačního závodu, který je ale především místem setkávání a přátelské atmosféry. K čemuž přispívá vysoké nasazení organizátorů a jejich snaha pobavit jak účastníky, tak i sebe. Legendárnost spočívá hlavně v tom, že každý ročník je pojímán tematicky, a tak na kontrole můžete potkat Leontýnku, Brtníka z Brtníku, předsedu Rady Země z Návštěvníků nebo vrchního, co prchá ve Velorexu. A jak vznikl nápad na tematické Kobylinky a které téma bylo zatím nejúspěšnější?

Zdeňku, jaká byla tvá cesta k orientování se a jaká k jízdě na kole?

Vezmu to asi od toho staršího, což je kolo. Když nepočítám dětské ježdění na kole značky Pionýr, vážněji jsem začal jezdit až na Favoritu, který se mým rodičům podařilo „sehnat“ a ještě mi k němu navíc pořídili cvakací mechanický tachometr. Tak jsem v raných devadesátkách začal v bavlněném triku brázdit silnice, ale i terény západních Krkonoš a Jizerek. Přestože je to víc než třicet let, pamatuji si z té doby „dobývání“ Smrku „bez šlápnutí“, což byl s těžkými převody a úzkými plášti Favorita docela kumšt.

K orientování na kole mě přivedli kamarádi, co mě v roce 2008 přemluvili jet dnes již zaniklý Bike Music Fest, který měl centrum v Pasekách nad Jizerou. Orienták v Pasekách mi poskytl výhodu jezdit v terénech, které jsem důvěrně znal. Byla to tehdy láska na první pohled, protože skloubit jízdu na kole s optimalizací tras podle mapy, ve sportovním, ale ne nutně chrtím, tempu, mě děsně bavilo.

Používáš kolo pro transport do práce, nebo je to pro tebe spíše sportovní nástroj? Máš za sebou nějaké cyklistické výzvy nebo cesty na kole?

Nikdy jsem nebyl žádný závodník, kolo pro mě bylo vždycky prostředkem, který mi umožnil dostat se na místa, která jsem chtěl vidět, a při přesunu na ně využít svoji fyziku. Ve zmíněných devadesát-

kách mi kolo umožnilo docela dobře poznat můj rodný kraj, po přestěhování do Prahy jsem do kola nadchnul několik kamarádů. Tehdy už jsme jezdili na kolech horských a pořádali jsme výpravy převážně na západ od Prahy, tedy třeba na Karlštejn nebo na Okoř. V létě jsme opakovaně jezdili cykločundry, při kterých jsme sjezdili nejen celé bývalé Československo, ale i velký kus Polska. Deset dní na kole a k tomu obvykle něco okolo tisíce kilometrů, na těžko, se spaním pod širákem. Po takovém dovolené si pak někteří z nás brali další dovolenou...

Dnes je to už trochu jinak. Rodinný život, pracovní nasazení, ale i podpora táty v rodném domě ve Sklenářicích mi moc volného času nenechává. Ale přišel jsem na to, že i po Praze se dá na kole jezdit a že lze díky kolu parádně vytlačit pravidelnou dopravu do práce uskutečňovanou pomocí MHD nebo autem. „Stojí“ to jen pár minut denně navíc, ale přináší to celkem slušný trénink. A hlavně cestování bez nervů a tlačenic. Takže aktuálně je pro mě kolo primárně dopravní prostředek.

Jak vznikl nápad pořádat orientační závod na horských kolech? A proč název Ztracené kobylinky?

Nápad vznikl v hlavě Pavla Horálka, který mě v roce 2011 oslovil na Pytlákově schovance, což byl další, bohužel již zaniklý, závod SHOCart ligy. Tehdy sháněl někoho, kdo mu pomůže s webem. To pro mě jako „ajťáka“ nebyl problém, a protože měl Pavel už vymyšlené shromaždiš-

tě pro první ročník v kempu Kobylinky v Liblíně a chtěli jsme oslovit hobby jezdce, kteří se na orientačních časech od času i ztratí, nevedla k našemu názvu ani moc trnitá brainstormingová cesta. Pak už přišel na řadu web s výraznou a geniální grafikou od bývalé kolegyně z práce Petry Strnadové a pak mraky propagačních snah, protože dělat akci pro pár dvojic jsme opravdu nechtěli. A povedlo se! Hned na první ročník v červnu 2012 se nám podařilo nalákat 84 dvojic.

V dalších letech jsme naši akci postupně vylepšovali, zvedali atraktivitu pro účastníky, ale i pro sponzory. Později jsme pilovali aplikaci na registraci účastníků a výpočty výsledků a v podstatě se stalo normou, že organizace akce pořádané v červnu začínala na podzim předchozího roku. Košatost Kobylek v kombinaci s jinými rodinnými Pavlovými prioritami vyústily po sedmi ročnících v jeho odchod z našeho spolku i z organizování závodu. Tehdy jsem ani na minutu nepřemýšlel o tom, že by to mělo znamenat konec. Potřeboval jsem ale nového parťáka na mapování, kterého jsem našel ve Vlastovi Gruberovi, se kterým jsem sjel na kole hodně závodů, ale i zmíněných čundrů. A také jsem přizval do spolku další organizátory, včetně mé ženy Katky, aby svoji nezastupitelnou organizační roli vnímali ještě silněji.

Jste nějaký klub nebo sdružení?

Ano, od počátku jsme zapsaný spolek se svým IČ. Takže každoročně zpracováváme daňové přiznání, máme datovou schránku

K ORIENTOVÁNÍ NA KOLE MĚ PŘIVEDLI KAMARÁDI, CO MĚ V ROCE 2008 PŘEMLUVILI JET DNES JIŽ ZANIKLÝ BIKE MUSIC FEST, KTERÝ MĚL CENTRUM V PASEKÁCH NAD JIZEROU.

Na kole vyrážíme zásadně ve "fremním" ... foto z MTBO Napříč Českou Kanadou

